

ПОЛЯ ПЕРЕМОГИ

стор. **2** ЕФЕКТИВНЕ ГОСПОДАРЮВАННЯ
РАЗОМ ІЗ VITAGRO PARTNER

ДОПОМОГА АРМІЇ

стор. **3** ПРО СВОЇХ НЕ ЗАБУВАЮТЬ

ДОЛОНІ ТУРБОТИ

стор. **8** «ПОДІЛЛЯ МРІЙ» ЗДІЙСНЮЄ
ДИТЯЧІ БАЖАННЯ

ЖНИВА У РОЗПАЛІ

«VITAGRO» завершує
обмолот озимого ріпаку та
нарощує темпи у збиранні
озимої пшениці.

Про це розповів генеральний дирек-
тор Групи компаній «VITAGRO» Петро
Лабазюк:

- Збирання озимого ріпаку вийшло на
фінішну пряму. Першими обмолотили ріпакові
площі аграрії кластеру «Товтри», за тим - кла-
стер «Хмельницький». А ось найвищої врожай-
ності озимого ріпаку з-поміж усіх кластерів до-
бився «Центральний».

Розпочали та набирають обертів жнива
озимої пшениці. Зважаючи на холодну весну, а
потім відсутність достатньої кількості вологи у
ґрунті, відверто кажучи, очікували нижчої вро-
жайності, та перший результат – непоганий.
Підсумки, звісно, будемо підбивати пізніше,
але настрої у нас оптимістичний.

Успішно впоралася компанія «VITAGRO» зі
збиранням озимого ячменю. Найвищий показ-
ник врожайності - у кластері «Центральний». Вирощували культуру і на полях, на яких пра-
цює кластер «Волинь». Тут врожайність озимо-
го ячменю нижча, через складні погодні умови.

Варто згадати, що комбайни нашої ком-
панії брали участь у жнивках на півдні України,
в Одеській області. Вчасно повернулися, щоб
розпочати збирання врожаю на своїй тери-
торії.

Загалом в умовах військової агресії україн-
ські аграрії тримають свій фронт, невтомно
працюють на рідній землі, щоб забезпечити
хлібом кожную українську родину та весь світ, -
додає Петро Петрович.

ВАЖЛИВО

АГРОСЕКТОР ПОТРЕБУЄ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ

Ціна на зерно в Україні на внутрішньому ринку вдвічі нижча собівартості, через це аграрії не можуть
реалізувати свою продукцію. Відповідно - не мають коштів для посіву озимої пшениці, що може призвести
до дефіциту зерна у наступному році.

Цю важливу проблему порушив народний депутат
з групи «Партія «За майбутнє» Сергій Лабазюк:

«Сьогодні аграрії вже активно обговорюють,
що не сіятимуть озиму пшеницю на наступний рік.
По-перше, у них немає грошей, по-друге, вони не
можуть реалізувати свою продукцію, бо ціна ниж-
ча собівартості. Це може призвести до того, що в
Україні не буде вистачати зерна для власних по-
треб. У минулому році затрати на посівну озимини
сягали близько одного трильярда гривень, яких
станом на сьогодні в аграріїв точно немає. А треба
закупити мінеральні добрива, паливно-мастильні
матеріали, заплатити орендну плату за паї, податки
і так далі. Це надзвичайно великі кошти. При цьому
ціни сьогодні дуже низькі. Наприклад, собівартість
тонни ячменю в межах 5,5 тисячі гривень, а реалі-
заційна ціна - в межах двох тисяч гривень».

Як зазначив народний депутат, держава повин-
на запровадити комплексну програму підтримки
аграрного сектору, зокрема, збільшити держзамов-
лення та пільгове кредитування для аграріїв, щоб
вони змогли посіяти зернові культури на наступний
рік.

«Головне питання - в ресурсах, необхідних для
проведення робіт аграріями. Тому, на мою думку,
повинна бути державна функція для підтримки
аграрного сектору, наприклад, державне замов-

лення, або збільшення пільгового кредитування для
аграріїв, щоб вони засіяли поля на наступний рік. Аграр-
ний сектор в останні роки був локомотивом економіки
України і за кількістю робочих місць, і у соціальному за-
хисті населення. Тому тут потрібна комплексна держав-
на підтримка», - наголосив Сергій Лабазюк.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК,
Почесний президент
Групи компаній «VITAGRO»

Держава повинна
запровадити комплексну
програму підтримки
аграрного сектору,
зокрема, збільшити
держзамовлення та
пільгове кредитування
для аграріїв.

ЕФЕКТИВНЕ ГОСПОДАРЮВАННЯ РАЗОМ ІЗ VITAGRO PARTNER

Нині перед багатьма господарствами дуже гостро постало питання: як провести посівну, зменшити собівартість продукції в умовах тотального здорожчання засобів виробництва, як добитися здешевлення кінцевої продукції, яку, до того ж, практично неможливо реалізувати? Як вибрати якісне насіння, засоби захисту рослин, добрива і не переплатити за них? Відповідями на ці запитання з аграріями радо ділилася компанія VITAGRO PARTNER під час Дня поля, що відбувся в селі Зоря на Рівненщині.

Це вже другий захід, організований VITAGRO PARTNER, який зібрав аграріїв західного регіону України. Цьогорічному Дню поля дали назву «Поля Перемоги».

«Наші Збройні сили України, які відстоюють незалежність країни, боронять рідну землю, мають бути впевнені, що у них є надійний тил, що аграрії зроблять усе можливе для продовольчої безпеки країни,» - наголосив під час виступу генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк. – **Ниви, на яких плачемо та збираємо врожай, обов'язково стануть Полями Перемоги!»**

Аграрії мали змогу перекопатися у дієвості технологій і якості роботи препаратів, які пропонує компанія, а також оглянути демонілянки з ексклюзивними та новими сортами насіння ріпаку, пшениці, ячменю торгової марки Semelita.

Загалом у лінійці сортів озимої пшениці ТМ Semelita представлено 15 сортів, з яких п'ять нових. Сортова лінійка підібрана під різні технології, потреби, різні ґрунти та різну кліматичну зональність.

Ольга Курбан, директор з розвитку бізнесу VITAGRO PARTNER наголошує, що окрім виробництва насіння під брендом Semelita, у 2020 році компанія на власному заводі налагодила виробництво мікродобрив EnerGreen Premium, а торік розширила його потужності через зростання попиту на засоби листового живлення, антистресанти й стимулятори росту. Тож VITAGRO PARTNER стане першою і єдиною в Україні компанією, яка поєднала виробництво основних засобів — насіння, добрив і засобів захисту рослин.

ПЕТРО ЛАБАЗЮК,
Генеральний директор
Групи компаній «VITAGRO»

Наші Збройні сили України, які відстоюють незалежність країни, боронять рідну землю, мають бути впевнені, що у них є надійний тил.

«Компанія має дуже багатий досвід в ефективному господарюванні, і цей досвід передаємо нашим колегам, аби Поля Перемоги радували нас врожаєм, аби Україна була з хлібом», - прокоментувала Ольга Курбан.

Отримати дружні сходи останнім часом стає все проблематичніше — через брак вологи. Проте VITAGRO PARTNER стала ексклюзивним постачальником в Україну мікоризного інокулянта МусоFix, який дає можливість збільшити врожай унаслідок доступу рослини до вологи, фосфору, адже препарат є потужним фіксатором фосфору, переводить його недоступні форми в доступні, — розповів керівник служби агрономічної підтримки VITAGRO PARTNER Василь Жмура. — Таким чином ми можемо

економити на фосфорних добривах, а також на фунгіцидах і гормонах росту.

Василь Мороз, директор ФГ «Трипілля» Волинської області, якнайкраще характеризує співпрацю з VITAGRO PARTNER:

- Вже упродовж чотирьох років купую насіння, засоби захисту рослин в компанії. Результатом дуже задоволений. Головне — завжди нам надають агрономічний супровід: є питання, потреби — висококваліфікована допомога буде вчасно. Крім того, тільки цікавих новацій можемо щороку дізнатися на Дні поля, запозичити корисні.

І в цьому його підтримують представники сільського господарства, які з року в рік лише зміцнюють співпрацю з VITAGRO PARTNER.

Кожне господарство будує власну технологію — залежно від умов господарювання, ресурсів, кваліфікації працівників тощо. Нині з огляду на складну економічну ситуацію в державі звичні технології зазнають змін. Але не завжди зміни — погано. Як кажуть, в умілих руках господаря будь-яка проблема — це можливість стати кращим. Разом із VITAGRO PARTNER цього цілком реально досягнути.

САДІВНИЦТВО

СМАЧНА І КОРИСНА СМОРОДИНА

У садах «VITAGRO» завершили збирання смородини. Вже понад 10 років садівники компанії вирощують смачну і корисну за своїми властивостями ягоду, яка не лише багата на вітамін С, а й містить лимонну, бурштинову кислоти, залізо та вітаміни — життєво важливі елементи для організму людини.

Різнноманіття сортів, як от «Софіївська», «Ювілейна», «Вернісаж» нині користуються підвищеним попитом серед споживачів.

- Цьогорічний урожай смородини ліпший, ніж минулого року та швидко реалізовувався у свіжому вигляді, - розповідає агроном садівництва Олександр Баран. — Упродовж 20 днів зібрали ягоду на всіх площах. Одні сорти — вручну, інші — за допомогою спеціальної техніки. Працівники саду мають неабиякий досвід, стараються, щоб виконати заплановані в саду роботи вчасно й якісно.

Нині вже готуємося до збирання ранніх яблук і слив, - додає Олександр Баран. — Сподіваємося, урожай нас також порадує.

ГУМАНІТАРНИЙ ВАНТАЖ ДЛЯ БІЙЦІВ 53 БРИГАДИ

Що таке велика українська родина? Це водії-волонтери Віталій Охота, Дмитро Бут, Артем Мельник, які, ризикуючи власним життям, з початку війни возять на передову допомогу. Це порохнянські та бальковецькі господарі, які, вкладаючи душу і любов, створюють справжні кулінарні шедеври для воїнів. Це наші земляки з Ірландії, які допомогли придбати для 53-ої бригади автомобіль. Це - велика команда благодійників із фонду «МИ ПОРУЧ», яка ще з 2014 року і до сьогодні опікується бійцями 53 бригади, постійно долучається до формування провізії, медикаментів, пального, амуніції та комплектуючих до бойових машин.

Постійним супроводжуючим екіпажу є ветеран АТО/ООС Василь Синько, який служив у бригаді. Кожен на своєму місці докладє зусиль, аби наші хлопці в найгарячіших точках отримали все необхідне для бою з ворогом, аби авто з провізією доїхало за місцем призначення.

Команда волонтерів-благодійників передала необхідні речі для військових: медикаменти, розгрузки, турнікети та тепловізор.

«Пишаюся своєю командою і нашими захисниками. Ми і надалі будемо робити все можливе, аби нарешті почути слово: ПЕРЕМОГА! Майже півсотні наших земляків поїдуть на передову, на боротьбу з ворогом. Нехай береже їх Бог», - каже Сергій Лабазюк.

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ

ДОПОМАГАЄМО ЗСУ – РАЗОМ НАБЛИЖАЄМО ПЕРЕМОГУ!

Пріоритетом в роботі благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» в цей складний час є безперебійна підтримка військових. Так, нещодавно для військовослужбовців Розсошанської громади команда благодійників передала розгрузки. А ще – малюнки дітей, аби підтримати бойовий дух захисників.

Крім того, у відповідь на звернення рідних захисників, які проживають у Волочиській, Війтовецькій та Наркевицькій громадах, команда благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» придбала необхідну амуніцію, медикаменти, інструменти. Невдовзі їх відправлять військовослужбовцям ЗСУ, які відстоюють нашу незалежність.

ДОПОМОГА АРМІЇ

ПРО СВОЇХ НЕ ЗАБУВАЮТЬ

Клята війна безжально втрутилася в сім'ї українців, зруйнувала плани, пов'язані з мирним життям. У військовий стрій стали найкращі сини України, в тому числі й аграрії. Їм би збирати хліб у цю гарячу жнивну пору, насолоджуватися ароматом свіжоспеченого хліба із зерна нового врожаю, радіти успіхам дітей, займатися господарством... Та сьогодні найважливіше – відвоювати мир, не пустити ворога на рідну землю.

У лавах захисників і 19 працівників кластеру «Хмельницький». Тут, на місці, так потрібні досвід, працелюбність, відповідальність цих хлопців. Та у цей важкий час, коли аграрії змушені воювати, маємо підтримати їх щирою молитвою, допомогти, чим зможемо.

Серед доблесних захисників, працівників «VITAGRO» і Віталій Бучинський, завідувач зернотоком у селі Гвардійське.

- Вже 26 лютого Коля пішов воювати. З тих пір моє серце не знає спокою. Чекаю на дзвінок від нього, як найдорожчого подарунка, - розповідає дружина Вікторія. - Незадовго після того, як Миколу мобілізували, повідомив у телефонній розмові, що їм, на передовій, дуже потрібен тепловізор, рації. Я насамперед звернулася до керуючого кластеру Віктора Тимофійовича Басистюка, кажу, що хлопцям вкрай треба допомогти. Але ж

величезні гроші, де їх взяти? Віктор Тимофійович кинув клич, і працівники кластеру почали збір коштів, - продовжує розповідь Вікторія. - Та для того, щоб купити все необхідне, підраховували, потрібно було понад 120 тисяч гривень. Колектив кластеру зібрав 52 тисячі гривень, щодо решти суми, то посприяло керівництво компанії, мені передали кошти, передбачені на «соціальне партнерство». Тож вдалося закупити тепловізор, шість рацій, шість зарядних пристроїв, два біноклі. Волонтери передали все це безпосередньо взводу, в якому служить чоловік.

Моя сім'я надзвичайно вдячна за таку допомогу. Вдячні й всі Миколіні побратими. Для хлопців це справді дуже важлива підтримка, бо без цих речей на війні – ніяк. Нехай береже їх Господь, нехай швидше повертаються додому з Перемогою, - додає дружина бійця.

ЯКЩО СЕЛО ОБ'ЄДНУЄТЬСЯ

Вже за кілька днів після оголошення війни Віцентина Ярова з села Шпичинці Хмельницького району відчула невимовний біль, адже донька Лідія, яка проживає у Львові, сини Андрій і Віталій, які мешкають у Хмельницькому, повідомили про своє рішення піти воювати. Раніше Лідія та її покійний чоловік, військовий медик, були активними учасниками Майдану. І тепер, сказала донька, не зможе залишатися вдома.

Мама повністю поділяла патріотичну позицію дітей, але ж важкі переживання позбавили Віцентину Сигізмундівну і сну, і спокою.

- Якщо не знайду заняття, збожеволю, - думала я. - Тож вирішила звернутися до керуючого відділком компанії «VITAGRO» Миколи Олександровича Вільчинського з проханням, щоб допомогли борошном, м'ясом для виготовлення страв для наших захисників, - розповідає жінка. - В компанії пішли назустріч нашій пропозиції. Тож у моєму домі з подругами-пенсіонерками я почала ліпити пельмені, вареники з картоплею. Місця тут багато, є де розміститися, бо проживаю одна, - додає Віцентина Сигізмундівна. - А за якийсь час і молодший син Віталій, якого записали до територіальної оборони, разом із друзями з благодійного фонду «Сталкер» підвезли нам борошно, запропонували випікати хліб, печиво. Маю велику піч, тож її почали експлуатувати на повну.

Знаєте, чимало наших сільських жіночок долучилися до цієї роботи. Приносили, хто що міг, - олію, масло, цукор, інші продукти. Ми готували, пакували, а волонтери вже відвозили за місцем призначення.

Дуже приємно, що й молодь не залишалася осторонь. Моя сусідка - значно молодша, та разом зі своїми подругами такі гарні кондитерські вироби почали випікати, що аж душа радіє.

Кожен хотів допомогти, у міру своїх можливостей. Думаю, коли село об'єднується, коли підтримують люди одне одного, то вони подолають будь-яку біду.

Своїм життєвим принципом Віцентина Ярова вважає необхідність допомогти слабшому, у будь-якій ситуації подати руку допомоги. Все своє життя ратує за чесність і справедливість.

Свого часу вона працювала головним бухгалтером, головним економістом місцевого господарства, дев'ять з половиною років була головою сільської ради. На пенсії більшість часу присвячує городництву, любить збирати гриби.

- У домашньому господарстві знаходжу для себе цікаве заняття і працюю із задоволенням. Завжди чекаю в гості своїх дорогих дітей - сини зараз в Хмельницькому, а ось Лідочка - на сході. Чекаю зустрічі з моїми дорогими невістками, з 6 онуками та правнучкою Веронічкою. Поряд з ними почуваюся затишно.

Нещодавно, - продовжує співрозмовниця, - отримали борошно від компанії «VITAGRO» в розрахунок за паї. То ж вирішили, що знову запустимо свій сільський «цех». Аби захисники змогли відчути смак домашніх страв і нашу вдячність, яку вкладаємо у кожний виріб.

ХРАМОВЕ СВЯТО

МОЛИТВА ЗА ВОЇНІВ

Під час урочистого Богослужіння за Батьківщину на храмовому святі церкви Собору дванадцяти Апостолів у спільній молитві просили Господа благословити Україну.

Представники благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» привітали церковну громаду з престольним святом Петра та Павла та вручили подарунковий грошовий сертифікат на потреби храму, який нещодавно перейшов до Православної Церкви України.

Свято-Михайлівська церква в селі Райківці відзначила 30-річчя від дня закладення першого каменя. На храмове свято прибуло багато гостей, святих отців та парафіян. На святкову службу завітали благодійники з фонду «МИ ПОРУЧ» та подарували грошовий сертифікат на 10 тисяч гривень для потреб храму.

НАЗУСТРІЧ ГРОМАДІ

До благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» звернулися жителі Волочиської громади. Просили допомогти розчистити озеро та підготувати мальовничий куточок до купального сезону, катання на байдарках.

Це прохання не залишилося поза увагою фонду. Тепер діти, місцеві жителі та переселенці мають змогу активно, із задоволенням, проводити час на свіжому повітрі. Щодня команда «МИ ПОРУЧ» наполегливо працює задля поліпшення благоустрою в межах територіальних громад області.

НЕ СКУПІТЬСЯ НА ДОБРО

У дні, коли пайовикам почали видавати зерно, борошно, цукор в розрахунок за оренду паїв, телефон Лесі Пашук, менеджера компанії, практично не замовкав. На території Мислятинського старостинського округу проживає чимало пайовиків «VITAGRO» і більшість із них сприймають Лесю як людину, з якою можна порадитися, до слів якої варто дослухатися.

ЛЕСЯ ПАШУК,
менеджер Групи
компаній «VITAGRO»

Односельці, особливо старшого віку, з багатьох важливих для них питань звертаються саме до Лесі. Уважна, добросердечна, розумна, трудолюбива – так характеризують свого менеджера жителі Мислятина та довколишніх сіл.

Життєві принципи Лесі Пашук – не скупитися на добро і чим зможеш – допомогти. Недаремно односельці, особливо старшого віку, з багатьох важливих для них питань звертаються саме до Лесі. Уважна, добросердечна, розумна, трудолюбива – так характеризують свого менеджера жителі Мислятина та довколишніх сіл.

Хоч їй самій життя послало не мало складних випробувань, вона не занепадала духом, не втратила віри в добро, справедливість, порядність. Уперто переборюючи труднощі, сподівається на краще.

Їй довелося пережити смерть батька, якого дуже любила, з яким у них було стільки спільних рис характеру. А пізніше – важку хворобу мами. Вже чотири роки, як перенесла мама операцію з ампутації ноги через цукровий діабет.

бет. Важко їй давати собі раду, адже змушена пересуватися в інвалідному візку. Донька стала для неї опорою та першою помічницею в усіх справах.

- Батьки мої працювали в колгоспі, дуже трудолюбиві люди. Тата завжди ставили у приклад як кращого механізатора. Пізніше, коли вийшов на пенсію, був охоронником на польовому стані. А мама і вагарем була, і обліковцем на фермі. Дуже смачно готувала, то завжди її куховарити на весілля запрошували. І короваї такі духмяні пекла... Навіть тепер, коли нездужає, хоче бути корисною, хоче допомагати мені. То вареників наліпить, голубці зробить, пиріжки. Так добре, що поряд відчуваєш рідну людину, - каже Леся.

Жінка з твердим характером утримує в домашньому господарстві корову, свиней, обробляє город, не гірше чоловіків косить траву, заготовляє сінаж. Намагається бути найкращим радником і другом своєму 13-річному

синові, за подальшу долю якого так переживає материнське серце. З початком війни з Києва переїхала до Мислятина й донька з онуком, їм повсякчас намагається дарувати свою любов і турботу.

І, звісно, з особливою увагою та турботою Леся Леонідівна ставиться до пайовиків.

- Турбота про людей, про розвиток села – одне з головних питань у роботі «VITAGRO», - каже вона. - Не лише належні розрахунки за оренду земельних паїв, а й допомога в життєво важливих ситуаціях об'єднує сільських жителів і представників компанії. У нас вони бачать і надійних друзів, і перших помічників.

Кажуть добро, як і зло, завжди повертається, тому треба, щоб добра навколо нас було якнайбільше. Бути корисною для своїх земляків, чути теплі слова подяки – це для мене найвища нагорода за роботу, - додає менеджер Леся Пашук.

ЩОБ РІДНЕ СЕЛО БУЛО ЗАТИШНИМ

Тетяна Гуска, староста села Нивра на Тернопільщині, розповідає, що у складний для всіх період люди згуртувалися для допомоги Збройним силам України:

- У приміщенні місцевого дитсадка і вчителі, і працівники Будинку культури, бібліотеки, взялися випікати печиво, пиріжки, інші вироби для наших захисників. До них долучилися й інші сільські жінки. Допомогали, словом, хто чим міг.

А борошно, цукор для того, щоб могли налагодити таке виробництво, надала нам «Аграрна компанія 2004». Запаси цих продуктів ще залишаються, тому згодом зможемо продовжити цю роботу, щоб підтримати наших відважних хлопців, - каже староста. - А загалом з компанією, яка орендує землі у місцевих селян, нас пов'язують міцні та добрі стосунки. Чимало задумів вдається реалізувати, завдячуючи підтримці інвестора. Так, цього року змогли підсипати щебенем дороги, вивезти сміття, ліквідувати стихійні сміттєзвалища.

І в подальшому також сподіваємося на допомогу «Аграрної компанії 2004», - продовжує Тетяна Гуска. - Ось звертаються до мене батьки з проханням облаштувати ігровий майданчик для дітей. Хороше місце для відпочинку наймолодших жителів громади і справді є потребою, але своїми силами вирішити це важливе питання не зможемо. Так само треба подбати про спортивний майданчик для молоді, оновити футбольне поле на стадіоні. Дуже знадобилися б лавочки в різних куточках села для відпочинку літніх людей. Хочемо, щоб рідне село було ошатним, затишним. І для цього, звісно, будемо об'єднувати зусилля з нашим надійним партнером. Взаєморозуміння, бажання йти назустріч одне одному вже не один рік стають запорукою нашої співпраці, - наголошує староста Ниври.

ПРАЦЮВАТИ РАЗОМ - ПОДВІЙНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

- Коли приходжу в майстерню, то моя душа радіє. Тут почуваюся на своєму місці. І навіть, якби пропонували роботу в затишному кабінеті, з білою сорочкою та краваткою, то не погодився б, - каже Василь Жаборецький, головний інженер кластеру «Волинь». - Хтось із чоловіків у вільний час про риболовлю мріє, щоб з вудкою на березі посидіти, а я знаходжу задоволення в ремонті машин. Крутити гайки, ладнати і побачити результат – ось це моє, - додає Василь Володимирович.

Вже понад 22 роки він трудиться в сільському господарстві. Завскладом, бригадир, механізатор, головний інженер – на кожній посаді Василя Жаборецького вирізняла висока відповідальність і скрупульозність. «Якщо вже візьметься Василь за справу, то зробить так, що комар носа не підточить», - кажуть про нього колеги.

У підпорядкуванні головного інженера 80 механізаторів. І, зрозуміло, щоб досягти бажаного результату, дуже потрібне взаєморозуміння та взаємовиручка.

- У згоді, допомозі одне одному можна досягнути значно більше, ніж криком, образами. У нашому колективі якраз і панує атмосфера дружелюбності, поваги, тут, без перебільшення, підібралися найкращі спеціалісти, - наголошує головний інженер. - Техніка має працювати наче годинниковий механізм, адже від цього залежить, наскільки оперативно зможемо зібрати врожай. Зараз – жнива. І всі ми надіємося, що цей відповідальний період

пройдемо, як належить, що ніщо не стане на заваді, аби зібрати врожай вчасно та якісно, - додає Василь Жаборецький.

В одному колективі з батьком працює і син Роман. Він готується вступати до магістратури, аби продовжити навчання за спеціальністю агроном.

- Я надзвичайно радію, що разом із сином працюємо в одній компанії, і що він має можливість на практиці здобувати цінний досвід. У майбутньому мріє стати агрономом високого рівня, і я завжди наголошую: якщо бачити ціль, якщо докладати зусиль, все обов'язково вдасться. Лише тоді мрії стають реальністю.

Але один колектив – це ще й додаткові переживання, зізнається він. Бо ж хоче, щоб про його сина були найкращі відгуки, щоб не довелося за нього червоніти.

Це добре розуміє й Роман, тому робить все для того, аби батько ним пишався.

- Діти багато в чому наслідують своїх батьків. Я з дитинства бачив, як дорожить тато своєю роботою, як захоплюється нею. Він завжди працював над тим, щоб вдосконалювати свої знання та майстерність, щоб бути професіоналом найвищого класу. Таким прагну бути і я. Завдячуючи моїм батькам, які прищепили мені працелюбство, цілеспрямованість, сумлінність, намагатимуся виправдати їхні сподівання, - каже Роман. - Та насправді, кожна людина, яка добре опанує свою професію, буде почуватися впевнено, матиме авторитет у будь-якому колективі.

Агрономія – дуже цікава наука, та ще більше можеш відкрити для себе її секрети, особливості лише на практиці. До речі, компанія «VITAGRO» дуже сприяє молодим спеціалістам у професійному зростанні. Тож мені дуже пощастило, коли влився у цей потужний колектив.

У будь-якому разі «VITAGRO» дала можливість займатися улюбленою справою, отримувати гідну зарплату і бачити перспективу на майбутнє, висловлюють думку батько і син.

ПРИГОСТИЛА ДУХМЯНИМИ ПИРІЖКАМИ

- У селах Гвардійське, Доброгорща повністю провели розрахунок з пайовиками, які виявили бажання отримати зерно, борошно, олію, - розповідає менеджер компанії Ніна Бучаста. - На території нашого старостату більше тисячі пайовиків «VITAGRO». Намагалася з кожним поспілкуватися, з'ясувати, якими будуть їхні побажання.

Звісно, переживала, бо ж, думаю, кожен менеджер вболіває за те, щоб люди були задоволені, щоб не було нарікань.

Коли доставляли пайовикам борошно, - продовжує розповідь Ніна Павлівна, - то Раїса Олександрівна Хома одразу вирішила спекти з цього борошна паляниці. Поверталася вулицею, а вона вже й виносить нам: «Спробуйте, які смачні». Водій, вантажник, які були разом зі мною, погоджувалися – справді смачні.

А вже наступного дня Софія Мартинівна Шаргала пригощала нас пиріжечками. Свого часу вона працювала в колгоспі ланковою, потім – свинаркою. З 14 років змушена була заробляти на хліб, адже батько загинув на війні, вона й не пам'ятає його, бо ж народилася у 1944-ому. Надзвичайно трудолюбива і добра людина. Пиріжки її такі ароматні. Ми справедливо похвалили господиню.

- Борошно хороше, не треба нарікати, і випічка виходить вдалою, - каже Софія Мартинівна. - Ось і Вален-

тина Трохимівна Данилишина мене підтримує. Дуже добре, що в такий складний час компанія все одно розраховується з пайовиками. Дещо раніше брали люди й цукор, хто бажав – олію. Вдома продукти завжди потрібні. А покоління, яке пережило війну, голод, як ніхто інший, знає ціну хлібові, - додає жінка.

- На літній період в село переїхали наші пайовики, які проживають в Хмельницькому, Києві. І вони також кажуть, що борошно використовуватимуть для випічки домашнього хліба, пиріжків. Задоволені й ті сільські жителі, які отримали розрахунок за оренду пів зерна, - додає Ніна Бучаста. - У такий складний час усі ми повинні підтримувати одне одного, бути терплячими і мудрими.

СПОРТ - ДЛЯ ВСІХ, КОШТИ - ДЛЯ АРМІЇ

• • •

У Хмельницькому відбувся благодійний турнір «Кубок «МИ ПОРУЧ»

У Хмельницькому на стадіоні Педагогічної академії, відбувся фінал щорічного турніру з міні-футболу – Кубок благодійного фонду «МИ ПОРУЧ». У другому матчі взяли участь 8 команд з міста Хмельницький, сіл Лісові Гринівці, Скаржинці та Олешин.

На переможців та учасників спортивного змагання чекали нагороди та медалі, які їм урочисто вручили представники благодійного фонду «МИ ПОРУЧ».

Та головною метою цього річного благодійного матчу став збір коштів на потреби Збройних сил України. Юним спортсменам лише по 10-11 років, а вони зробили таку велику і потрібну справу. Загалом за турнір зібрали 6100 гривень, які одразу по завершенню змагання передали волонтерам з громади сіл Малахівці, Гвардійське на придбання радіостанцій.

Завдяки спортивним досягненням підрастаюче покоління гуртується, а подібні заходи об'єднують наше суспільство задля Перемоги над ворогом.

РОДИНА

ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ

Нещодавно виповнилося 60 років спільного подружнього життя Клавдії Марківни та Віктора Тимофійовича Марчуків з села Москалівка на Ярмолинеччині. Проте сімейне святкування з дітьми, онуками, правнуками, найріднішими вирішили відкласти до нашої Перемоги над ворогом.

У 1944-ому батько Віктора Марчука загинув на фронті. І одне лише слово «війна» з тих пір викликало у нього асоціації, пов'язані з втраченою і болем.

- Не до веселощів зараз, коли гинуть наші захисники, що відбирає війна життя найкращих українців, - каже 86-річний чоловік. - Та ми знаємо, що наші хлопці, наші Збройні сили можуть творити дива.

- Не віриться, що за спиною вже 60 років нашого подружнього життя, - продовжує Клавдія Марківна. - Збігли вони дуже швидко. Сьогодні часто згадуємо молодість, наше село у минулі роки.

Жили дуже дружно. І хто хату будував, хто весілля чи проводи в армію влаштовував, мабуть, все село збиралося. Допомогали одне одному, толокою, як кажуть, все робили. О, на скількох весіллях я куховарила! Любила готувати і завжди з радістю йшла на поміч людям.

І справді, у Москалівці подружжя Марчуків знають як дуже трудолюбивих людей. Віктор Тимофійович працював завскладом тракторного парку, Клавдія Марківна, як і більшість сільських жінок, - у буряковій ланці, було, що й хліб пекла для потреб колгоспу.

У домашньому господарстві Марчуки тримали кілька корів, свиней, птиця... І ще донедавна давали цьому лад. Проте здоров'я, на жаль, підводить, і дорослі вже діти - Тимофій, Галина, Валентина наполягали, щоб батьки нарешті більше дбали про себе, більше часу відпочивали, спілкувалися з онуками і правнуками.

- То ми й послухали, залишили лише кури на господарстві, город, слава Богу, ще удвох посапали, - каже 83-річна Клавдія Марківна. - А діти приїздять - за іншу роботу візьмуться. Ми так звикли - все життя трудитися. Може, й сили вже не ті, а все одно тягне і до хліва, і на город..., - сміється вона.

Марчуки розповідають, що свої земельні паї віддали в обробіток компанії «VITAGRO», вчасно отримують розрахунок.

- Для пенсіонерів, людей старшого віку, як ми, виплати за оренду паїв - хороша підтримка, ми задоволені, - каже Віктор Тимофійович. - А всім добрим людям ми зичимо діждатися таких, як у нас, поважних ювілеїв і, головне, - відзначати їх у мирі та радості.

СЕЛО І ЛЮДИ

ЗА СВІЙ ПАЙ НЕ ПЕРЕЖИВАЮ

Хоч Ніна Петрівна Карпалюк вже давно не працює ветеринарним фельдшером, а за порадою до неї і тепер звертаються боднарівські селяни. Бо час від часу кожному, хто тримає в домашньому господарстві живність, потрібна порада кваліфікованого спеціаліста. По закінченні Кам'янець-Подільського сільгосптехнікуму Ніна 10 років працювала ветеринарним фельдшером в Бондарівці. Тут вона вийшла заміж, це село стало їй рідним, хоч народилася і виросла в сусідніх Сутківцях.

- Пізніше довелося працювати обліковцем на фермі, спеціалістом

із штучного запліднення в нашому колгоспі. Маю, словом, 28 років стажу, - розповідає Ніна Петрівна. - А тепер моя онучка Софія цікавиться ветеринарією, можливо, її мрія лікувати тварин здійсниться.

А мої нинішні турботи - це город. Вчасно посадити, обробити, зібрати. Домашній город - велика підмога сільським жителям, бо продукти, овочі, фрукти - свої. Та й закрутки на зиму робимо з вирощеного своїми руками.

За роботу в колгоспі я, як і багато моїх односельців, отримала земельний пай, - продовжує Ніна Петрівна. - Віддала його в обробіток Групі компаній «VITAGRO». І серце моє спокійне, бо земля не облогує, а ми, пайовики, вчасно отримуємо виплати: хтось бажає - грошима, хтось - зерном, борошном, цукром. Нарікати немає чого. І в селі нашому компанія багато корисного зробила для людей.

ТАК НАВЧАЛИ БАТЬКИ

В Івахнівцях Марію Казимирівну Дунець знають чи не в кожній хаті. Майже 33 роки вона працювала листоношею. А для сільських жителів люди цієї професії стають мало не родичами. Кожен хоче дізнатися свіжі сільські новини, розповісти про своє. У спілкуванні і зароджуються добрі стосунки. Та й удача у Марії Казимирівни така, що завжди хоче допомогти, бодай словом підтримати.

- Так навчали мене батьки, прості сільські люди, але з великою життєвою мудрістю. Хочеш, щоб тебе поважали, шанували - таким має бути і твоє ставлення до людей, - каже жінка. - За станом здоров'я змушена була я полишити роботу. Але спогади про той період у мене хороші. Багато хто з односельців тепер каже, що їм зараз не вистачає спілкування зі своєю листоношею, що реформа пошти не відповідає інтересам людей. Та життя завжди наповнюється змінами, новаціями, і до них маємо звикати, - додає вона. - Головне, щоб люди не втрачали доброти, щедрості, бо без них наш світ стане ще складнішим.

У приватній оселі Марії Казимирівни та її чоловіка Анатолія Ярославовича мешкають ще й донька із зятем і онучкою, яка цьогоріч вступила на навчання до Чемеровецького медичного коледжу, мама Марії Казимирівни.

- Сім'я невеличка, але мені добре, коли всі разом, коли гуртом беремося за роботу і швидко можемо впоратися.

Анатолій Ярославович працює водієм у компанії «VITAGRO», в цей гарячий період ще більше часу проводить на роботі. А Марія Казимирівна, чекаючи рідних, готує щось смачненьке.

- Люблю займатися випічкою. Маємо вдома піч, і я то хліб спечу, то калачі, то булочки. Одного разу і коровай пробувала спекти, для сім'ї, - цікаво було, чи вдасться. Ось так і практикую - то одну випічку, то іншу. Добре, що борошна маємо із запасом. Моя сім'я три земельних паї віддала в обробіток компанії «VITAGRO». Тож і борошно, і цукор, які отримуємо, завжди потрібні. Використовую їх для домашніх страв. Коли тримали худобу, брали зерно. Нарікань немає жодних. Все влаштовує.

У цей тяжкий час наші хлібороби роблять усе можливе, щоб зібрати врожай, стараються, щоб країна була з хлібом. За це маємо низько вклонитися всім аграріям.

«ПОДІЛЛЯ МРІЙ» ЗДІЙСНЮЄ ДИТЯЧІ БАЖАННЯ

Позаду екватор літнього відпочинку у таборах «Лісова пісня» та «Еко-life «ЗБРУЧ». Щодня тут вирує цікаве життя: діти підкорюють гірські вершини, купаються в басейні. Екскурсії до парку хижаків, до старовинного замку в Кам'янці-Подільському, походи – все це дає можливість насолоджуватися відпочинком на свіжому повітрі серед чудової природи.

«Хмельниччина є надійним тилом для переселенців та ЗСУ. Та ми також повинні дбати і про дітей. Вони зараз потребують особливої уваги та підтримки. Вони – майбутнє нашої держави. Тож з'явилася ідея оздоровити дітей у таборах національно-патріотичного спрямування «ПОДІЛЛЯ МРІЙ». Дякуємо нашим хлопцям, які нині на передовій... Дякуємо, що маємо можливість на Хмельниччині реалізувати такі проєкти», – ділиться парламентар Сергій Лабазюк.

Кожний ранок дітлахів розпочинається з активної зарядки та смачного сніданку. А потім – чого душа забажає: співають, займаються спортом, створюють власноруч патріотичні шедеври. Надзвичайно раді були вони зустрічі з прикордонниками. Під час такого візиту подивилися фільм про прикордонну службу, продемонстрували зразки сучасної зброї та провели урок із самооборони. Та серед усього різноманіття розваг найбільше дітям сподобались чотириклапні друзі прикордонників. Найактивніші учасники заходу отримали сувеніри за участь у конкурсах.

Більшість дітей знають, що таке служба, адже їхні батьки - військові. «Я теж хочу стати військовим, як і мій тато. Він зараз багато працює, додому приходять зрідка, через військові дії... Я хочу допомагати своїй країні, захищати її, щоб ніколи ворог не зміг захопити мою землю», - ділиться думками Валентин.

Тут, у таборі, діти знайдуть багато нових друзів і, звісно, хоча б трохи забудуть про страшні події. Заради щасливого майбутнього дітей всі українці повинні гуртуватися, не опускати рук, адже така бажана та довгоочікувана Перемога вже зовсім близько, кажуть представники благодійного фонду «Ми поруч».

Заради щасливого майбутнього дітей всі українці повинні гуртуватися, не опускати рук, адже така бажана та довгоочікувана Перемога вже зовсім близько.

Засновник і видавець:
ПП «Аграрна компанія 2004»
Свідectво про державну
реєстрацію ХМ №655/142Р
видане Головним управлінням
юстиції у Хмельницькій області
08.04.2011 року

31200, м. Волочиськ
вул. Котляревського, 7
vitagro.com.ua
тел.: (0245) 3 54 21; 4 00 26
Редактор А. Вінкевич

Друкарня «А-Прінт»
м. Тернопіль
тел. (0352) 52 27 37
a-print.com.ua

Тираж: 30 000
Замовлення №